

mennesker parate til at komme ud på arbejdsmarkedet.

Der er to formål, vi forfølger i det integrationsforslag, vi har fremsat. Det ene er, at det skal kunne betale sig at arbejde, og at der derfor skal være økonomiske incitamentter til at tage et arbejde. Det andet er, at det skal sikres, at de mennesker reelt står til rådighed for et job.

Vi må konstatere, at for den pågældende gruppe er de økonomiske incitamentter til at tage et arbejde meget lille. Vi må også konstatere, at for en dels vedkommende hænger det nok sammen med, at man har valgt den livsform, at den ene skal være hjemme hos børnene. Men i lyset af det overordnede formål har vi altså nu valgt at sige, at en forudsætning for, at man kan få kontanthjælp, er, at man kan præstere 300 timers ordinært arbejde i løbet af 2 år.

Frank Aaen (EL):

Ja, det er en katastrofe for de familier, hvor man går arbejdsløs i stedet for at have et arbejde og blive en del af det netværk og den sociale kontakt, man får gennem et arbejde. Men det er jo ikke det, der er til diskussion.

Det, der er til diskussion, er, hvordan det at fratage mennesker 133.000 kr. om året skulle gøre dem mere parate til at få et job, og det spørgsmål, jeg stillede, og som ministeren helt glemte at svare på, selv om ministeren talte langt ud over taletiden, var det helt enkle: Vil dette forslag øge eller mindske uligheden i samfundet?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Der er flere ting, der gør sig gældende her. Den ene ting er, at vi nu afsætter midler til, at alle kontanthjælpsmodtagere over 30 år, som inden for de sidste 12 måneder ikke har været i en eller anden form for aktivitet – uddannelse, jobtræning, virksomhedspraktik – skal have deres sager taget op igen. Det er meningen, at de ligesom forsikrede ledige skal i gentagen aktivering, fordi vi ved, at når man gør noget, har det den virkning, at folk kommer i arbejde.

Vi ved også, at hvis man gør noget for den gruppe mennesker, hjælper det, og så kommer de i arbejde. Vi har så besluttet, at der nu må iværksættes nogle effektive foranstaltninger for at få den negative spiral brudt, og vi siger, at hvis man ikke kan skaffe sig 300 timers almindeligt arbejde i 2 år – det er 12 timer om måneden,

vi taler om – står man reelt ikke til rådighed for arbejdsmarkedet.

Kl. 16.00

Frank Aaen (EL):

Det primære problem er, om der overhovedet er et job.

Noget andet er, at der er gode eksempler på, hvordan man ude i en kommune har fundet et job, er gået ud til en familie, der har svært ved at finde et arbejde, har hjulpet den familie i kontakt med virksomheden, har fulgt vedkommende og hjulpet vedkommende med at komme i gang på arbejdsmarkedet. Den slags ting skal man jo bare gøre, det er ganske udmærket, og det synes jeg bare at regeringen skal afsætte endnu flere penge til, end den gør.

Men det, der står tilbage, er, at hvad angår dem, som den indsats ikke lykkes for, har man altså nu i 1.200 tilfælde besluttet – 1.200 familier med hver to voksne og to børn – at man vil straffe dem ved at fratage dem 133.000 kr. om året. Jeg synes, at det er en mærkelig holdning til mennesker.

Jeg synes også lige, at ministeren skulle svare på – nu bliver det så muligt for tredje gang – det helt enkle spørgsmål: Vil det at fratage familier halvdelen af deres kontanthjælp øge eller mindske uligheden i samfundet?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu ved jeg ikke, hvor tæt hr. Frank Aaen følger den debat, der er om at få udlændinge i arbejde.

Jeg har selv deltaget i en 5-ugers-kampagne, hvor Danmarks Radio og Politiken har bedt nogle unge mennesker om at gå ud og skaffe job. De melder tilbage, at der er job, men at problemet er, at indvandrere ikke er aktive nok, og det skal vi nok prøve at afhjælpe.

De kan også konstatere, at nogle så ikke reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet. Der synes jeg, at vi må sige, at hvis mennesker ikke reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet, skal de selvfølgelig heller ikke have offentlige ydelser.

Hvis en dansk familie vælger at prioritere sådan, at den ene ægtefælle går hjemme, fordi man synes, det er bedst for familien, det er bedst for børnene, så synes jeg, at det er en god beslutning, det er familiens beslutning. Men de får jo ikke kontanthjælp i den situation. De vælger en lavere levestandard i en årrække. Det er derfor, at man kan sige, at en del af det er, at hvis de indvandrere ikke står til rådighed for arbejds-